

H HARLEQUIN®
MYSTERY

ÖZEL SAYI

NEW YORK TIMES bestselling author

LINDA
HOWARD

RAIITREE:

Cehennem

HQN MSY 2013/05

LINDA HOWARD

RAINTREE: Cehennem

Çeviri
Zeynep Arda

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Faks : (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: RAINTREE: INFERNO
Türkçe Adı: RAINTREE: CEHENNEM

ISBN: 978-605-339-028-2

Harlequin Mystery

Copyright © 2007 by Linda Howington

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Mystery

Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.

Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuşu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuşu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Kapak : Ümit Kara

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

LINDA HOWARD

Linda Howard yazmaya henüz on yaşındayken başladı ve yirmi bir yıl boyunca sadece kendisi için yazdı. Bu arada bir nakliye firmasında çalışmaya başlamıştı. Nihayet bir gün cesaretini toplayıp kitap dosyasını yayınevine gönderdi. Doğru dürüst yemek yiyemeden heyecan içinde yanıtı bekledi. Sonunda Silhouette Books, romanını satın almış ve böylece Linda'nın on yıldır süren, ödüllere dolu başanlı kariyeri başlamıştı.

Yazarın yirmi beşi aşkın romanı tüm dünyada 10 milyon adet satmıştır. Linda Howard sık sık New York Times, USA Today ve Publisher Weekly'nin çoksatarlar listesinde yer almaktadır.

Silhouette Nocturne serisi ile ilk çıkış kitabı olan Raintree: Inferno, New York Times çoksatarlar listesinde dördüncü sıraya erişmiştir.

"Tek bir Linda Howard kitabı okumakla yetinemezsiniz."

—Catherine Coulter, New York Times best seller yazarı

"Bu usta hikâyeci nefesimizi kesiyor."

—Romantic Times BOOKreviews

"Bayan Howard, karakterlerinden öylesine çok duygu ve heyecan açığa çıkartıyor ki kitabı bitirdiğinizde, ne kadar tatmin olsanız da daha fazlasını istiyorsunuz."

—Rendezvous

"Linda Howard, okuyucuların ne istediğini biliyor."

—Affaire de Coeur

Sevgili okuyucularım,

Arkadaşlarım Beverly ve Linda ile birlikte bu kitapların üstünde dört yıl çalıştık. Saatler boyunca tartıştık, fikir teatisi yaptık ve gülmekten kırıldık. Bu kitaplar komik olduğundan değil aslında, ama bazen bir yerden sonra dikkatimiz dağılıyordu ve konudan sapıyorduk. Raintree kitaplarıyla hiç ilgisi olmayan kelime oyunlarımız bunun bir örneğidir.

Raintree efsanesini oluşturmaktan büyük keyif aldık. Sıradan dünyada göze batmadan yaşamaya çalışan sıra dışı kişiler söz konusu. Karakterleri çok sevdik. Hepsi insan ama aslında insandan çok daha fazlası...

Umarım siz de onları seversiniz.

Linda

Karakterler :

Dante Raintree

Romanın erkek kahramanı, Raintree Draniri

Lorna Clay

Romanın kadın kahramanı

Al Rayburn

Dante'nin sahibi olduğu kumarhane otel Inferno'nun güvenlik Şefi

Gideon Raintree

Dante'nin erkek kardeşi

Mercy Raintree

Dante'nin kız kardeşi

Elyn Campbell

Ansara klanının Dranir'den sonraki en g¼c¼l¼ Ateş Ustası

Ruben McWilliams

Ansara

Cael Ansara

Ansara Draniri'nin üvey kardeşi

Yaz G¼n D¼n¼m¼ :

21 Haziran; g¼neŐ iŐiklarının Yengeç D¼nencesi`ne yılda bir kez dik geldiği an.

Kuzey yarımk¼rede en uzun g¼nd¼z yaŐanır ve g¼nler kısalmaya, g¼ney yarımk¼rede en kısa g¼nd¼z yaŐanır ve g¼nler uzamaya baŐlar. Bu tarih bazı ũlkelerde kuzey yarımk¼rede yazın, g¼ney yarımk¼rede kışın baŐlangıcı sayılır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Pazar

DANTE Raintree kollarını kavuşturmuş, ekrandaki kadını izliyordu. Ayrıntıların daha iyi seçilebilmesi için görüntü siyah beyazdı; çünkü renkler dikkat dağıtırdı. Dante dikkatini kadının ellerinin nasıl hareket ettiğine vermişti ama onu asıl şaşırtan kadının olağanüstü sakinliğiydi. Kadın fişleriyle oynamıyor, diğer oyunculara bakmıyordu. Kartına bir kez baktıktan sonra tekrar dokunmuyor, yeni bir kart isteyeceği zaman uzun tırnağıyla masaya vuruyordu o ka-

dar. Diğer oyuncularla ilgilenmemesi, görüldüğü kadar dalgın olduğu anlamına gelmiyordu.

Dante, "Adı ne?" diye sordu.

Güvenlik şefi Al Rayburn, "Lorna Clay," diye cevapladı.

"Gerçek adı mı bu?"

"Kontrol edildi, gerçek adı."

Al'ın kadının adını teyit etmiş olmasına şaşırmadı. İyi iş çıkarması için güvenlik şefine az para ödemiordu.

"Başlangıçta kartları saydığını düşündüm ama bunun için yeteri kadar dikkatini yoğunlaştırıyor bence."

Dante, "Yoğunlaştırıyor aslında," diye mırıldandı. "Sadece sen fark etmiyorsun." Kartları sayan bir oyuncunun, oynanan her kartı aklında tutması gerekirdi. Kumarhane masalarında çok sayıda deste kullanıldığı için oyuncuların kartları sayması neredeyse imkânsızdı ama yine de böyle oyuncuların varlığı bilinirdi.

"Ben de öyle düşündüm ama şu görüntüye baksana. Kadının yanına tanıdığı birisi geliyor, kadın kafasını çevirip ona dönüyor, biraz konuşuyorlar. Bu sırada sol tarafındaki oyuncuları görmüyor bile, sonra tekrar masaya dönüyor, masaya vurup kart istiyor ve kazanıyor yine."

Dante görüntüyü izledi, başa alıp tekrar, tekrar izledi. Gözden kaçırdığı bir şeyler olmalıydı.

Al neredeyse saygıyla, "Eğer hile yapıyorsa, bugüne kadar gördüğüm en iyisi," dedi.

"İçgüdülerin ne diyor?" diye sordu Dante. Al otuz yıldır kumarhane işindeydi, hilebazları daha kumarhaneye adım attıkları anda tanıdığı söylenirdi. Eğer Al bu kadının hile yaptığını düşünüyorsa Dante gerekeni yapacaktı.

Al düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. Uzun boylu, iri yarı bir adamdı ama ne fiziksel ne de zihinsel olarak hantal biri değildi. Nihayet, "Eğer hile yapmıyorsa, hayatımda gördüğüm en şanslı oyuncu bu kadın. Sürekli kazanıyor. Öyle çok büyük paralar değil, haftada beş bin dolar civarı kazanıyor ama hiç kaybetmiyor. Düşün, kumarhaneden çıkarken slot makinelerinden birine bir dolar atıyor, elli dolar kazanıyor. Asla aynı makineye atmıyor parayı ama her seferinde mutlaka kazanıyor. Onu takip ettim, araştırdım, hatta o buradayken kumarhanede olan herkesi araştırdım ama hiçbir şey bulamadım."

"Şu anda burada mı?"

"Bir buçuk saat önce geldi. Her zaman olduğu gibi blackjack masasında."

"Krupiye kim?"

"Cindy."

Cindy Josephson, Dante'nin en iyi krupiyesiydi, hilebazlara karşı en az Al kadar dikkatliydi. Dante, *Inferno*'yu açtığından beri onunla çalışıyordu, sonuna kadar güvenirdi ona. Kararını vermişti. "Kadını ofisime getir," dedi Al'a. "Olay çıkarmadan."

"Tamam."

Al, kumarhanedeki onlarca güvenlik kamerasından akan görüntülerin izlenebildiği güvenlik merkezinden çıktı.

Onun arkasından Dante de merkezden çıkıp, kumarhaneye bitişik otelin on dokuzuncu katındaki ofisine geçti. Yüzünde sakin bir ifade vardı. Normalde, hile yapmaya kalcan bir oyuncuyla ilgilenme işini Al'a bırakırdı ama bu kez merak etmişti. Bu kadın nasıl hile yapıyordu? Kötü hilebaz çoktu, arada iyi olanları çıkardı ama bir de efsane olarak

anılan hilebazlar olurdu; bunlar asla yakalanmazlar, tüm kameraların ve herkesin önünde kumarhaneleri dolandırır-lardı.

İnsanların şanslı olması elbette mümkündü. Bazen in-sanlar peş peşe kazanabilirdi. Kumarhaneler esas olarak insanların şanslarına duydukları umuttan beslenmiyor muydu? Ne var ki sürekli şans diye bir şey olmazdı, buna en fazla hile denebilirdi. Bir de sadece Dante gibilerin sahip olduğu bir talih vardı ki bunun şansla değil, özel güçlerle ilgisi vardı. Dante, sahip olduğu güce çok ender rastlandığı-nı biliyordu, bu yüzden bu kadın en fazla çok becerikli bir hilebaz olmalıydı.

Kadın, bu beceriyle çok rahat geçiniyor olmalıydı. Haf-tada beş bin dolar, yılda iki yüz altmış bin dolar demekti. Üstelik kadının sadece onun kumarhanesinden kazandığı paraydı bu, mutlaka başka kumarhanelere de uğruyor ol-malıydı. Kim bilir Al onun varlığını fark etmeden önce daha ne kadar kazanmıştı.

Ofisinin yerden tavana kadar uzanan pencerelerindeki perdeler çekilmemişti. Batıya bakan pencereden gün batı-mı izlenebiliyordu, gökyüzü şimdiden kızılın altın ışıltılı ton-larına boyanmıştı. Dante her zaman güneşin batışını izle-mek isterdi. Belki de elementi ateş olduğu için güneş ışığı onu kendisine çekirdi hep.

İç saatini yoklayıp, güneşin batmasına dört dakika kaldı-ğını anladı. Bunu her defasında saniyesine kadar bilirdi. Hiç çalar saat kullanmamıştı, ihtiyacı yoktu. Güneşin gökyü-zündeki konumuna o kadar duyarlıydı ki, saatin kaç oldu-ğunu kendiliğinden bilebilirdi. Belli bir saatte uyanması gerekiyorsa kendisini buna şartlaması yeterliydi. Bu özel

yeteneğin bir Raintree olmasıyla ilgisi yoktu, sıradan insanların bile sahip olabildiği bir özellikti bu. Bu yüzden Dante böyle bir özelliği olduğunu saklamaya uğraşmaz, günlük hayatında gerektiğinde kullanırdı.

Öte yandan saklaması gereken başka yetenekleri vardı. Uzun yaz günlerinde teninin altında, neredeyse cinsel enerjiye benzer müthiş bir enerji birikirdi. Öyle ki Dante böyle zamanlarda yanından geçtiği bir mumun yanmamasına ya da kuru otların bir bakışıyla tutuşmamasına dikkat etmek zorundaydı. Reno'yu çok seviyordu, kazara yakıp kül etmek istemezdi. Günişığı altında kendisini öylesine canlı ve diri hissedirdi ki hissettiği bu enerjiyi içinde tutmak yerine dışa akıtmak isterdi.

Herhalde yıldırım enerjisini kaslarında ve damarlarında toplayan kardeşi Gideon da benzer şeyler hissediyor olmalıydı. İkisinin de doğanın saf enerjileriyle bağları vardı. Raintree klanının tüm üyelerinin güçleri vardı ama sadece hanedan ailesinden olanlar doğadaki enerjiyi yönlendirip ona hükmedebilirdi.

Dante sadece hanedan ailesinden değildi, aynı zamanda *Dranir*, yani tüm klanın lideriydi. "Dranir", kraldan farklı olarak mutlak bir güce sahip olurdu. Dante bir önceki Dranir'in en büyük oğluydu ama eğer hükmettiği özel bir gücü olmasaydı taht bir başkasına geçecekti.

Gideon kendisinden sonra gelen ikinci güç sahibiydi. Dante'ye bir şey olursa ya da çocuklarının hükmettiği bir güç olmazsa bir sonraki Dranir, Gideon olacaktı. Kardeşi bu olasılığın gerçekleşmesinden endişe duyduğu için Dante'ye yarı şaka yarı ciddi, düzenli olarak doğurganlık tıslımları gönderirdi. Bu sabah postayla gelen tıslım hâlâ Dante'nin

masasındaydı. Gideon, kesinlikle bir sonraki Dranir olmak istemediği için bu tılsım işini çok ciddiye alıyordu. Bu yüzden, bir araya gelebildiklerinde Dante, Gideon'un sağa sola tılsım ya da büyü bırakmasına engel olmak için gözünü dört açmak zorunda kalıyordu.

Bir yandan da kardeşinin büyü ve tılsım işinde giderek ustalaştığını görmek Dante'nin hoşuna gidiyordu. Tılsımlar artık sadece daha güçlü değildi, farklı biçimlere de bürünebiliyorlardı. Başlangıçta sadece boyna takılabilen gümüş tılsımlar yapabiliyordu Gideon. Ne var ki Dante'nin bu süslü tılsımları takmaya pek niyeti olmadığını görünce, tılsımların kullanım alanlarını farklılaştırmaya çalıştı. Örneğin Dante'ye gönderdiği yeni kartvizitine bir tılsım yerleştirmeyi başarmıştı. Tılsım gözle görülebilir gibi değildi ama Dante gücünü hissetmişti.

Kapının çalındığını duydu. Gün batımı manzarasından bakışlarını ayırmadan seslendi. "Gir."

Kapı açıldı. Al, "Bay Raintree, Lorna Clay geldi," dedi.

Dante dönüp, bütün dikkatiyle kadına baktı. İlk gözüne çarpan şey kadının gür, kızıl saçlarının canlılığı oldu. Bakırdan şarap rengine değişik tonlar taşıyan kızıl tutamların arasındaki kehribar ışıltılar, saçlara ateş görüntüsü veriyordu.

Dante'nin fark ettiği ikinci şeyse kadının öfkeden küpelerine binmiş olduğuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

HEPSİ neredeyse aynı anda oldu. Duyuları zaten tetikte olan Dante'nin içinde aniden uyanan arzu, sınırları boyunca hızla yol aldı, kontrolünden çıktı. Odadaki tüm mumlar birdenbire alev aldı, öylesine ani ve şiddetle yanmışlardı ki alevleri çılgınca dans ederek odayı ışığa boğuyordu.

Dante, masanın üzerinde duran Gideon'un doğurganlık tılsımının da, sanki düğmesine basılmış gibi hareket etmeye başladığını hissetmişti.

Neler oluyordu böyle!

Etrafında neler olduğunu analiz etmek için vakti yoktu Dante'nin, sadece kendisini yeniden kontrol altına almaya

çalışıyordu. Güçleri üzerinde böyle bir kontrol kaybını sadece ergenliğinin ilk yıllarında, hormonlarının çığırından çıktığı sırada yaşamıştı.

Güçlerini yeniden kontrol edebilmek için mücadeleye girişti. Bu hiç kolay değildi. Dışarıdan hiçbir şey olmuyormuş gibi görünse de, zihninde vahşi bir boğayı zapt etmeye çalışıyor gibiydi. Boğayı tekrar zihnindeki duvarların gerisine almak zorundaydı. Dante gücünü kontrol edebilme konusunda genellikle müthiş başarılıydı. Ne de olsa Dranir olabilmesinin sebebi sadece bir gücünün olması değil, o gücü aynı zamanda kesin bir şekilde kontrol edebilmesiydi. Gücü üzerindeki kontrolünü yitirmesi tam bir yıkıma yol açabilirdi. Raintree klanı yüzyıllardır normal insanlarla birlikte yaşayabilirdi, bunu sahip oldukları güçleri kontrol edebilmelerine borçluydular.

Dante hayatı boyunca, benliğindeki güce ve enerjiye hükmetmeye çalışmıştı ancak en uzun günün yaşandığı yaz gün dönümünde bile kendini kontrol etmek için bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu. Tüm dikkatini toplayarak doğanın gücünü bastırmayı başardı. Biraz daha ileri giderse mumlar sönecekti ama kendisini tutarak onları oldukları gibi bırakmayı başardı. Mumların sönmeye başlamesi daha fazla dikkat çekebilirdi.

Sadece masanın üzerindeki doğurganlık tılsımını kontrol etmeyi başaramamıştı, tılsım hâlâ sadece onun anlayabileceği şekilde enerji darbeleri gönderiyordu. Dante, Al ve Bayan Clay'in tılsımı fark edemeyeceklerini bilse de sırf dönüp ona bakmamak için bile çaba harcaması gerekiyordu. Gideon bu kez gerçekten iyi iş çıkarmıştı ama ailede bu

işlerden anlayan sadece o değildi. Dante kardeşiyle bir dahaki görüşmelerinde bunun hesabını soracaktı.

Tüm alevler kontrol altına alındıktan sonra Dante yeniden dikkatini konuğuna verdi.

Lorna kolunu sıkı sıkı tutan gorilden kurtulmak için bir kez daha çırpındı ama kıpırdayamadı bile. Adam özellikle onun canını yakmaya kalkmadığı için seviniyordu ama çok öfkeliydi, aynı zamanda korkmuştu. Adamın elinden kurtulmak için tüm gücüyle onu tekmelemeye, gerekirse ısır-maya hazırды.

Derken içgüdüleri harekete geçti, saçlarının ucuna kadar irkildi. Asıl tehlikeli olan, onu tutan adam değil, geniş camların önünde duran adamdı.

Lorna öylesine dehşete kapılmıştı ki bir an yutkunamadı. Buna benzer bir hisse daha önce bir kez daha, Chicago'nun ıssız sokaklarından birinde kapılmıştı. O gece evine dönerken, her zaman kullandığı kestirme yoldan gitmeye karar vermişti. Ancak daha sokağa girer girmez birdenbire beyninde alarm çanları çalmaya başlamıştı. Lorna olduğu yerde kalakalmış bir adım daha atamamıştı. Görünürde şüpheli bir şey yoktu, herhangi bir ses bile duymamıştı ama sokakta daha ileriye gidememişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, güçlölkle nefes alıyordu. Korkudan bayılacağını düşünerek yavaşça sokağın başına dönmüş, evine uzun yoldan gitmişti.

Ertesi sabah o sokakta tecavüz edilip öldürölmüş bir kadının cesedi bulunmuştu. Lorna, eğer birden paniğe kapılıp

sokağa girmekten vazgeçmese, o kadının yerinde olabileceğini biliyordu.

Şimdi de aynı panik duygusunu yaşıyordu. Önündeki adam kimse, onun için bir tehdit oluşturuyordu. Belki Lorna'yı öldürmeyecek ya da ona fiziksel zarar vermeyecekti ama bunlardan başka Lorna'yı incitebilecek şeyler de vardı.

Lorna bir an bayılacağını düşündü, nefes almakta zorlanıyordu, gözünün önünde parlak ışıklar uçuşuyordu. Kendisini nefes almaya zorladı, o anda bayılacak olursa tamamen çaresiz kalırdı.

Adam yumuşacık, pürüzsüz bir sesle, "Oturun lütfen Bayan Clay," dedi.

Adamın sesindeki kararlı ifade onu paniğin eşiğinden çekip almıştı sanki. Lorna derin bir nefes aldı, bir şey olmayacaktı, paniğe kapılmasına gerek yoktu. Anlaşılan bu orta düzeyde bir alarmdı, muhtemelen bir daha Inferno'ya gelmeyecekti. Sonuçta herhangi bir kumarhane kuralını ihlâl etmediğine göre bir şeyden korkması gerekmiyordu, güvendedi.

Bu sırada parlak ışıkların yine kırıştığını fark etti. Şaşırarak arkasına bakınca neredeyse yarım metre yükseklikteki mumları gördü. Mumların fitillerindeki alevler dans ediyor gibiydi. Demek ki ışık yanılması mumlardan kaynaklanmıştı. Lorna odaya girerken mumları fark etmemişti ama içeri karga tulumba sokulduğu için mumları görmemiş olması normaldi.

Mumların alevlerinin cereyanda kalmış gibi titreşmesi de anlaşılır bir durumdu. Reno'da yaz aylarıydı, klimalar sonuna kadar açık olurdu. Lorna bir kumarhaneye gittiğin-

de her zaman uzun kollu giyinirdi bu yüzden, yoksa çok üşüyordu.

Lorna muhlara dalıp, adamın oturma teklifine cevap vermediğini fark edince tekrar adama döndü. Goril adamın adını söylemişti ama şimdi hatırlayamıyordu. “Siz kimsiniz?” dedi hemen. Kolunu yeniden kurtarmaya çalıştı. “Bırakın beni!”

Adam eğleniyormuş gibi, “Bırakabilirsin,” dedi gorile. “Getirdiğin için teşekkür ederim.”

Goril, Lorna’yı bıraktıktan sonra, “Ben güvenlik merkezinde olacağım,” deyip odadan çıktı.

Lorna onun peşinden odadan hemen fırlayabilirdi ama kıpırdamadı. Kumarhanede tüm kimlik bilgileri vardı, eğer kaçacak olursa kara listeye alınır, bir daha sadece Inferno’ya değil, Nevada’daki hiçbir kumarhaneye giremezdi.

Adam, “Ben Dante Raintree,” dedikten sonra Lorna’nın ismine bir tepki göstermesini umuyormuş gibi durdu. İsmi-nin ona bir şey ifade etmediğini görünce ekledi. “Buranın, Inferno’nun sahibiyim.”

Lanet olsun! Kumarhane sahibi karşısında çok dikkatli olmak gerekirdi. Neyse ki Lorna avantajlı durumdaydı. Hile yaptığını ispatlamaları mümkün değildi çünkü yapmamıştı.

Lorna etkilenmediğini özellikle belirtecek bir tonlamayla, “Anlıyorum,” dedi. Dante Raintree muhtemelen çok zengindi ve bu yüzden herkesin karşısında yerlere kapanmasını bekliyor olmalıydı. Lorna adama sırf parası yüzünden saygı gösterecek değildi. Para onun için hayatı kolaylaştıran bir araçtı, o kadar. Artık biraz daha iyi kazandığı için geceleri rahat uyuyabilmek elbette hoşuna gidiyordu ama

zengin oldukları için özel muamele bekleyen insanlardan öğreniyordu.

Öte yandan, kumarhanenin adının Inferno, adamın adının Dante olması çok ilginçti. Adamın soyadı gerçekten Raintree olsa bile, Dante ismini, ünlü İtalyan yazar Dante Aligheri'den almıştı herhalde. Kumarhanesine isim olarak verdiği ve Latince cehennem anlamına gelen Inferno da Aligheri'nin şaheseri İlahi Komedya'nın bölümlerinden biriydi.

Adam, Lorna'nın sağındaki krem rengi deri kanepeyi işaret ederek, "Lütfen oturun," diye tekrarlardı. Kanepyle, rahat görünümlü iki koltuğun arasında yeşim renginde bir sehpa duruyordu. Lorna koltuklardan birine otururken bakışlarını sehpadan alamadı. Sehpa gerçekten yeşim taşından yapılmamıştı herhalde, çok iyi bir cam işçiliğinin eseri olmalıydı.

Lorna lüks eşyalara alışkın değildi ama çevresini algılama konusunda altıncı hissi çok kuvvetliydi. Şimdi de bulunduğu yerdeki eşyaların onu ezmeye başladığını hissediyordu. Aslında ezilmek çok doğru bir ifade değildi, sanki yabancı bir şeyin varlığını hissediyordu. Odaya girdiğinde hissettiği tehlikeye benzer, tuhaf ve tedirgin edici bir duyguydu bu.

Bu sırada Dante Raintree ona yaklaşmak için bir adım atmıştı. Lorna ona bakınca duygularının yoğunlaştığını anladı, evet, bu adam tehlikenin kendisiydi.

Dante Raintree acele etmeden hareket ediyordu ama kesinlikle ağırkanlı ya da hantal olmadığı anlaşılıyordu. Uzun boylu bir adamdı, üzerindeki mükemmel kesimli takım elbise bile vücudunun atletik yapısını gizleyemiyordu.

Lorna o ana kadar Dante Raintree'nin yüzüne bakmadığını fark etti. Sanki kendisini korumak için bundan özellikle sakınmıştı. Ne kadar az bilersen o kadar güvendesin sözü çoğu zaman doğruydu ama Lorna kafasını kuma gömeceklerden değildi.

Dante Raintree, karşısındaki koltuğa oturmuş, bakışlarını Lorna'ya dikmişti.

Lorna, yüksek bir yerden yuvarlanarak düşüyormuş gibi hissetti kendisini bir an, neredeyse koltuğun kenarlarına tutunacaktı.

Karşısında, hayatında gördüğü en çarpıcı adam duruyordu. Omuzlarına kadar inen parlak siyah saçları göz alıcıydı. Lorna uzun saçlı erkeklerden hoşlanmazdı ama adamın saçları o kadar yumuşak görünüyordu ki Lorna'nın içinden onlara dokunmak geldi. Adamın gözlerine bakınca bu düşünce aklından uçup gitti. Adamın gözlerinin yeşili olağanüstü bir tondaydı. Lorna önce lens kullanıyor olabileceğini düşündü ama gözlerinde çok doğal koyu renkli gölgeler vardı. Lorna'nın bildiği kadarıyla kontakt lenslerde bu doğal görünüş mümkün değildi.

Lorna adamın gözlerine dikkatle baktıkça ona doğru çekiliyordu sanki. Ne olduğunu anlayamadığı bir kuvvet onu Dante Raintree'ye doğru çekiyordu. Bu sırada mumların alevleri çılgın gibi dans etmeye başlamıştı. Güneş batmaya yüz tuttuğu için loş ofis sadece mumlarla aydınlanırken, Dante Raintree'nin yüzü de mumların ışığında alev alev yanıyor gibi, canlı görünüyordu.

Henüz tek kelime konuşmamışlardı ama Lorna büyük bir kavga vermek zorunda olduğunu anlamıştı. Özgürlüğü için mücadele etmek zorunda kalacaktı. Ruhunun derinlik-

lerinde bir panik hissi canlanmaya başladı. Adam onun ne-ler hissettiğini *biliyordu*. Lorna oradan kaçmak istedi. Her şeyi, kumarhaneleri, tatlı para kazanmayı geride bırakıp kaçacaktı.

Koş! Vücudu ona itaat etmiyordu. Kıpırdayamadan, ol-duğu yerde kaldı.

Dante, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu nihayet.

Lorna bir kez daha, adamın sesini duyunca gerçek dün-yaya döndü, şaşkınlıkla ona baktı. Tüm bunları onun mu yaptığını düşünüyordu?

“Ben bir şey yapmıyorum, senin yaptığını sanıyordum.”

Bir anlığına Dante Raintree’nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu.

“Hile yapmandan söz ediyordum ben,” dedi. “Paramı nasıl çalılıyorsun?”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BELKİ Raintree, sandığı gibi, neler hissettiğini bilmiyordu.

Pervasızlığı bunu gösteriyor olabilirdi, Lorna derin bir nefes aldı. Nihayet başa çıkabileceği bir durum vardı karşısında. Odadaki tuhafıkları, bir şeyle çevrelendiğini hissetmesini bir kenara bırakarak çenesini kaldırdı, gözlerini kısarak Dante Raintree'nin gözlerinin içine baktı. "Ben hile yapmıyorum!" Bu doğrudu, en azından hilenin kelime anlamı düşünüldüğünde.

"Elbette yapıyorsun. Kusura bakma ama kimse hile yapmadan senin kadar şanslı olamaz." Dante'nin gözleri parlıyordu ama Lorna'ya daha çok alev almış gibi gelmişti. Neler oluyordu böyle? İnsanların gözleri böyle parlamazdı.

Ona ilaç mı vermişlerdi? Kumar oynarken asla içki içmezdi, sadece kahve ve meşrubat içerdi ama bardağına uyuşturucu bir şey atılmış olabilirdi.

“Tekrar edeyim. Hile yapmıyorum.”

“Bir süredir buraya geliyor, haftada beş bin dolar kazanıyorsun. Yılda iki yüz elli bin dolar eder ki sadece benim kumarhanemden kazandığın para bu. Diğerlerini ne kadar çarpıyorsun?” Dante buz gibi bakışlarla Lorna’yı süzdü. Madem bu kadar kazanıyordu, neden daha iyi giyinmemiştin ki bu kadın?

Dante’nin bakışlarından ne düşündüğü anlaşılıyordu. Lorna’nın yanakları kıpkırmızı oldu, uzun zamandır böyle utanmamıştı. Tamam, kıyafeti şahane olmayabilirdi ama en azından temiz ve düzgündü. Pantolonuyla bluzu çok ucuz görünüyordu belki ama kıyafetlerine çok para harcamaya niyeti yoktu.

“Her hafta kaç kumarhaneye gidiyorsun diye sormuştum.”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.” Lorna hem öfkelenmiş hem de incinmişti. Adamın kıyafetlerine aşağılayarak bakması ona çok dokunmuştu.

“Bal gibi ilgilendirir. Seni yakaladım. Bu yüzden Al’a diğer kumarhanelerin güvenlik şefleriyle haberleşmesini söylemeliyim.”

“Beni hiç de *yakalamadın!*” Lorna bundan kesinlikle emindi çünkü hiçbir şey yapmamıştı.

“Benimle muhatap olduğun için şanslısın aslında.” Dante, Lorna’yı duymamış gibi konuşmasına devam etti. “Reno’da, kumarda hile yapmanın ölümle cezalandırıldığı olmuştur.”

Lorna'nın kalbi teklemişti sanki. Adamın doğru söylediğini biliyordu. Sokakta, kumarhanelerde hile yaptıktan sonra ortadan kaybolan insanlardan söz edilirdi hep. Lorna bu dünyayı biliyor, bu dünyadaki insanları tanıyordu. Bu yüzden mümkün olduğunca görünmez kalmaya ve dikkat etmeye çalışmıştı ama anlaşılan bir yerde hata yapmıştı. O masumiyetinden emin olsa da bazı insanlar için bunun hiç önemi olmayabilirdi.

Inferno'nun sahibi onu diğer kumarhanelere ispiyonlamayacak ve meseleyi Inferno'nun iç meselesi olarak görecekti demek ki! Peki, ama neden?

Lorna'nın aklına sadece iki seçenek geliyordu. Birincisi en klasik, seks seçeneğiydi. "Beni memnun edersen ben de seni memnun ederim kızım." Diğer seçenek ise, aslında hile yaptığına dair ellerinde herhangi bir kanıt olmadığı için adamın blöf yapıyor olmasıydı. Birinci seçenek, adamın adı birisi olduğunu gösterirdi ki Lorna adı adamlarla nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. İkinci seçenek ise karşısındakinin saf olduğu anlamına gelirdi.

Bu sırada adam onu dikkatle izliyor, en ufak bir hareketini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Lorna huzursuzca kıpırdanmamak için kendisini zor tuttu, böyle dikkatle izlenmekten hiç hoşlanmazdı. Her zaman kalabalığın içine karışmayı, dikkat çekmeden görünmez olmayı tercih ederdi.

"Sakin ol," dedi adam. "Benimle yatman için sana şantaj yapacak değilim, fena fikir olmasa da. Seks istediğim zaman kimseyi zorlamam gerekmez."

Lorna neredeyse koltuktan düşecekti. Ya adam zihnini okuyor olmalıydı ya da ne düşündüğü yüzünden okunuyor